

Clara

Verlangend naar een tweede kindje en een broertje/zusje voor Lena, waren we super gelukkig met de positieve zwangerschapstest begin juli. Ik wist eind juni al dat ik zwanger was, ik herkende het onmiddellijk. Papa was heel trots dat het net zoals bij Lena zo vlot en snel is gegaan. We besloten je geslacht niet te willen weten tot het moment van de geboorte. De eerste drie maanden was ik heel moe en misselijk, maar dat gaf niet. Het was zomervakantie, ik ging twee keer naar Italië met Lena en kreeg heel veel ondersteuning van Nono en Nona, tante Anneleen,... Al heel snel kwam ook de bekkenpijn opzetten, een goed teken naar de bevalling maar wel pijnlijk om 8 maanden minder mobiel te zijn.

Vrij snel ging ik halftijds werken nadat enkele collega's merkten dat ik de bekkenpijn verbeet. Op 30 weken had ik al redelijk wat harde buiken, een verweekte baarmoederhals en was het kindje al ingedaald! De gynaecologe en vroedvrouw Hilde wezen me erop het rustiger aan te doen. Ik besloot met een beetje pijn in het hart te stoppen met werken. Ik had het eigenlijk graag tot aan de krokusvakantie getrokken. Maar er brak een tijd aan van leren breien, wat Italiaans leren en veel rondsurfen op het internet, vooral in functie van de bevalling en geboorte. Ik wou heel goed voorbereid zijn. De rust deed me goed.

34 weken zwanger gingen we op rondleiding in de verlosafdeling en materniteit van het ziekenhuis. Dat viel serieus tegen. Een bevalling wordt heel klinisch en medisch benaderd, terwijl we aan de ziekenhuisbevalling van Lena vooral het gevoel overhielden het op eigen kracht te doen, te vertrouwen op de natuur met een goede mentale begeleiding van de vroedvrouw. We hadden al contact opgenomen met Hilde van Vita Nova om de bevalling in het ziekenhuis te begeleiden, maar nu kwam het idee van een thuisbevalling ook piepen. We wilden eerst wel heel wat informatie inwinnen, we voelden ons wat onwennig bij het idee maar na gesprekken, bevallingsverhalen te lezen,... werd ons 2de kindje in ons nest thuis laten geboren worden ook één van de opties.

Enkele dagen later bleek dat er te veel eiwit in mijn urine zat, wat kan wijzen op een beginnende zwangerschapsvergiftiging. Nog meer rusten en bij andere symptomen direct naar het ziekenhuis gaan was de boodschap. Een thuisbevalling was niet meer aan de orde. Maar gelukkig kwamen er geen andere symptomen opzetten en begon ik serieus te twijfelen of er wel sprake is van zwangerschapsvergiftiging. De gynaecologe stelde voor een tweede 24-uurs urinetest te doen, waaruit bleek dat alles ok was. De opties waren weer allemaal open en ik belde gelukkig naar Hilde. Zij had ook contact gehad met de gynaecologe en die gaf ook groen licht voor een mogelijke thuisbevalling.

Ondertussen werd Lena op 15 maart 2 jaar. Ik had verwacht tegen dan bevallen te zijn, maar niets was minder waar. Dagen en dagen gingen voorbij, bij enkele oefenweeën begon ik direct te hopen dat het zo ver was. Ik ging over de uitgerekende datum, wat me heel ongeduldig en gefrustreerd maakte. (Achteraf voor niets nodig!). Ananasharten, wandelingen en allerlei trucjes kwamen naar voor.

Ik begon al te vrezen voor een ingeleide bevalling. We besloten nog wat meer 'trucjes' te proberen en planden die op een woensdag. Lena ging logeren bij Nona, ik ging naar een voetreflexologe, werd gestript (wat niet echt ging met net geen cm opening), Pieter en ik gingen Thais eten in Antwerpen. We gingen die woensdagavond vroeg slapen. Na een halfuurtje slaap droomde ik dat ik moest plassen, ik werd wakker en voelde het water stromen. Pieter lag dicht bij me en was ook goed nat. Ik maakte slaapdronken Pieter wakker en zei dat mijn water gebroken was.

Onmiddellijk waren we allebei klaarwakker. We keken naar het kleur, het was helder! Joepie, het kan dus echt een thuisbevalling worden. Ik belde naar Gwen die langskwam. Ze raadde aan de komende nacht nog wat te rusten en de weeën af te wachten. Ik mocht haar zeker contacteren wanneer ik dacht dat het begint door te zetten. Tegen 00u30 kropen we terug in ons bed. We hebben die nacht nog wat kunnen slapen. Ik lag half wakker half slapend, ging naar het toilet, verwisselde veel mijn kraamverband, voelde kleine weeën,... Ik was dankbaar nog wat nachtrust te hebben gekregen. Tegen 6u ging ik naar beneden. Ik voelde de weeën opkomen, maar ze waren nog gemakkelijk op te vangen en niet regelmatig. Rond 8u had ik hier en daar al wat scherpe weeën gevoeld die ik goed moest wegpuffen, maar geen regelmaat. Gwen kwam terug langs, toucheerde, het was gunstig maar nog niet veel opening, het 'tutje' van mijn baarmoeder moest nog wat kantelen. Ik zette mij op de bal en las nog wat hoofdstukjes door uit het boek "veilig bevallen".

Ondertussen was Pieter naar de winkel om aardbeien en ander lekkers. Hij bakte pannenkoeken als ontbijt. Terwijl hij daarna nog wat achter zijn pc kroop, nam ik een lange douche. Ik had een washandje mee waarin ik hard kneep bij elke wee. Ook de stoel in de douche kwam van pas. Na wel 45 minuten douchen wist ik dat er geen weg meer terug was, het was echt begonnen. Ik smste om 10u45 Gwen dat ik hoopte de weeën nog te kunnen blijven opvangen, ik begon door de pijn een beetje overweldigd te worden. De douche was plots ook beginnen lekken het verdiep eronder door mijn lange douche (oepsie!). Gwen smste bemoedigende woorden terug die ik herkende uit het boek Veilig bevallen (Komaan Marieke, duik in je weeën, probeer er in mee te gaan, aan toe te geven, niet tegenhouden of bang zijn. Je kan het! Blijven bewegen... Ik kom na huisbezoek). Ik nam de moed bij elkaar en vroeg aan Pieter een nestje met kussens te maken in de zetel.

Een paar weeën verder ging ik naar het toilet waar ik gelukkig stoelgang kon maken. Ik wou niet meer van het toilet en had plots Pieter nodig bij elke wee. Gwen was er ook snel, gelukkig! Ze begeleidde me vanuit de deuropening van het toilet. Ik wou weten als ik nu al wat opening had (dat kon niet anders had ik in mijn achterhoofd, anders ging ik naar het ziekenhuis met al die pijn) dus ik verhuisde naar de zetel. 5 cm, het was toen ongeveer 12 uur op de middag. Gwen en Pieter waren heel enthousiast dat het plots zo snel ging. Ikzelf voelde me in een roes maar had ergens het idee dat het nu heel snel moest en kon gaan. Ik verlangde heel erg naar het kleine baby'tje te voelen. Ik voelde plots al persweeën wat een beetje paniek gaf. Ik mocht nog niet persen, het kindje duwde wel al heel laag. Half uit de zetel hangend, Pieter vast grijpend rond zijn middel bij elke wee ging de tijd snel vooruit. De pannenkoeken met aardbeien moesten er uit. Pieter stond gelukkig klaar met een emmertje.

Ik zag Gwen smsen naar Iris, de 2de vroedvrouw. Ze stond vast in het verkeer. De voordeur werd op een kier gezet voor haar, hopelijk hoorde niemand op straat ons! Gwen duwde tegen aan mijn staartbeentje, dat deed deugd. Tussendoor legde ze allerlei materiaal op tafel, vroeg ze aan Pieter de eerste kleertjes op de chauffage te leggen,... Dat deed me schrikken en maakte me blij tegelijk, het is echt voor binnenkort! Alles loopt precies goed, ik ga echt hier in ons huis ons kindje op de wereld zetten. Tussen de weeën door kwam Iris binnen, oef! Ik voelde de druk alsmaar vergroten en riep dat ik ging persen. Gwen zei duidelijk dat het nog niet mocht, probeer nog 2 weeën op te vangen. Ondertussen sprak ik tegen ons kindje komaan kindje, we gaan het samen doen. Je bent er bijna. Plots kon ik niet anders dan persen en Gwen en Iris hielden me ook niet tegen, dus het kon, eindelijk! Auw, dat deed echt pijn. Maar ik ging er in mee, voelde het hoofdje met veel branderigheid geboren worden. De volgende wee de schoudertjes en hup, ik voelde het glibberig kindje tussen mijn benen op mijn buik gelegd worden. Ik moest 3 seconden bekomen, terwijl Pieter zei "het is een meisje". Dag Clara! Direct voelde ik één en al opluchting en weg was de pijn. Het was nu 12u58.

Nadat de navelstreng uitgeklopt was, knipte Pieter die door. Het was nog een beetje wachten op de placenta, ik was in mijn hoofd een beetje ongeduldig want ik wilde daarvoor niet naar het ziekenhuis. Maar die kwam ook, was volledig zei Iris. Terwijl Clara haar eerste slokjes dronk en we genoten met ons drietjes, deden Iris en Gwen hun best om kleine scheurtjes te hechten. Even later ging Pieter om belegde broodjes (ik koos er eentje met gerookte zalm, Gwen en Iris met préparé en dat na al dat genaai :-). We klonken met een glaasje op de vlotte bevalling. Een trots en gelukzalig gevoel becroop me. I did it! We did it, want ik voelde me echt een team samen met mijn Pieter!

Bedankt Gwen, Hilde en Iris!